

Güneşim

– V.AliKızıltepe · 21 Temmuz 2011

Ağır ağır süzülüyor dağlara doğru
Rotasından kim döndürebilir
Biraz sonra bitecek,
Gelecek her şeyin sonu
Güneyden;
Batacak o muhteşem güneş...

Çıldırırım paraladım kendimi
Batma güneş_im batma...
Yüreğe hançerler sokuldu
O muhteşem tebessüm bitti
O Umarsız güneş,
Başını aldı,çekti gitti

Önce hafif bir alacakaranlık
Sandım bahar esintisi geçecek
İnadına karardıkça karardı gökyüzü
Zamanla karanlığa alıştı yürek
Yıllar anlar gibi geldi geçti
Ne insaf bildi ne aman
Anlara saklanmış zaman
Zaman...Zaman...Zaman...
Zaman umudu ezdi geçti

Ardından belli belirsiz ışıklar
Her ışıkta sen mi geldin diye
Hınçla açtım kapıyı
Yıldızmış her çıkan göğşe
Bakınca söndü her biri umarsız
Sonra başka başka
Aldatan Yalancı yıldızlar

Gece yarısı ay doğdu ansız
“Ben güneşim” diye çığlıklar attı uzun yıllar
O ise kendi yörüngesinde gamsız...

İnandı cahil yürek
Gönül yolunda yürüdü bir müddet
Ne güneşi yaktı
Ne ışığı aydınlattı...

Saat sabahın biri; yoksun...
İki.,Üç,Dört,Beş,yoktun
Ardından bir muhteşem soğuk
Sabah ayazıymış sordum
Yitirdim zaman kavramını
Sensiz üşüdüm
Sensiz korktum...

Sonra bir kızılık doğudan
Tepeleri yalıyor alacakaranlık
Üzerimde ağırlığımdan fazla yorgunluk
Umut etmeye korkar olmuş yürek
Yoksa;
Doğuyor mu yeniden güneş
Senin mi bu ılık nefes...

Şimdi;
Bakma kar yağmış saçlarıma
Nasıl sığdırdım sanıyorsun
Onca yılı bir gece yarısına
Gayri yorgun bir beden
Kırık dökük umutlar karşında

Sorma;
Gönül Yüreksiz bedenlere karıştı
Yıllar yılı güneşsiz yaşamaya alıştı
Geçti güneş_im geçti
Sakın ha geri;
Doğma...

Doğma...

Doğma...